

Gajdošová Jaroslava,

Petržalské rozprávky

Jazero Draždiak

Aj vánok vycítil vzácnosť okamihu a ani náznakom neskrivil pierko na dvoch labutiach, ktoré sa tíško pohojďovali na vlnách jazera a svoju priazeň si vyznávali splietaním dlhých labutích šijí.

Dlho plávali vedľa seba a zapadajúce slnko kreslilo ich obraz do vln jazera. Rozčerená voda sa z veľkých kruhov menila na malé vodné peniačky, ktoré napokon splynuli s brehom.

Jazero Draždiak bolo obrovské. V jeho najvzdialenejšom kúte, tam kam doplával iba najlepší plavec, sa rozkladalo kráľovstvo vodného mužíčka Alfonza.

Ak ste omylom zabľúdili a priblížili sa k jeho vodnej ríši, okamžite na vás zaútočil krdeľ bojovných čajok – strážkyň. Ostrými zobákmi a svojim škrekotom odradili každého opovážlivca a rýchlo ho zahnali na ústup.

Jazero bolo domovom veľa vodných živočíchov. Každý z nich si žil svoj vlastný príbeh a vodník ich zapisoval na veľké listy papradia.

A ja vám ich teraz budem rozprávať.

O malej smutnej víle Leonke

Vždy, keď si deň vymieňal s nocou svoje miesto, na veľký zelený list lekna uprostred jazera usadala malá vodná víla. Jej dlhé ryšavé vlasy žiarili ako maják v mesačnej žiari. Každým ďalším rokom narástli o poriadny kus a len za mesačnej noci si ich mohla rozpustiť. A vtedy sa po celom jazere rozlial žiarivý svit a všetci vodní obyvatelia zatajili dych nad toľkou krásou.

Pokožku mala bledú, pretože ju už mnoho rokov nepohladil slnečný lúč. Kedysi krásne šaty sa zmenili na sivé franforce povievajúce v nočnom tichu.

Aj dnes si sadla na leknínový list, špičky nôh si namočila do pokojnej vody a nočný vetrík ju pohojďoval. Rozpletala si dlhé vlasy a oči sa jej topili v slzách.

Víla Leonka nebola vždy smutná. Bývala bezstarostná a veselá, a jej nákazlivý smiech sa niesol ďaleko ponad vlny jazera. Aj čajky stíchli závišťou, keď sa začala smiať. S márnivosťou vlastnou všetkým vodným vílam, predvádzala na

obdiv krásne šaty pri tanci za svitu mesiaca na vlnách jazera. Ale najradšej vymýšľala rôzne nezbednosti a tešila sa, keď mohla niekoho dobehnúť.

Zdalo sa, že jej roztopašnosť nepozná hranice a aj vodníkovi Alfonzovi vstávali na hlave všetky zelené vlasy, len čo si na ňu spomenul. No malá víla vtedy iba trikrát zatlieskala a zmizla. Vodník zostal bezmocne stáť a svoj hnev si chodil utíšiť ku „Kameňu splnených prianí“.

Raz za tristo rokov prichádzal k vodníkovi Alfonzovi na návštevu Veľký vodný duch Albert. S hrdosťou mu ukazoval svoje kráľovstvo a predstavoval obyvateľov jazera. Víla Leonka mala práve oblečené nové šaty utkané z výhonkov vodných rias vyšité perlami, ktoré sa pri každom pohybe trblietali ako hviezdy na nebi. Namyslene si začala uťahovať zo šiat Veľkého vodného ducha a posmievať sa mu. Dokonca si vymyslela posmešnú pesničku a vyspevovala ju stále dookola, až sa pritom zadúšala od smiechu.

Ak jej doteraz všetko beztriestne prešlo, teraz sa veľmi mýlila. Nevedela, že najväčšou urážkou každého vodného ducha je vysmievať sa z neho. Pozrel na ňu prísnym pohľadom, z ktorého sršali hromy - blesky. Keď ani toto varovanie malú vílu nezastavilo, vodný duch ulomil paličku z čarovného rákosia, trikrát s ňou zamával a vyriekol kliatbu: „Lumír, sumír, maštalír, nech je z teba ticho z neba, z tvojich očí potoky, zo šiat smutné patoky.“

A tak sa aj stalo. Hlas v ústach malej víly onemel, z očí začali tiecť potoky sĺz, prekrásne šaty potemneli a stratili všetok jas. Perly na šatách sa premenili na obyčajné kamene a ťahali vílu ku dnu jazera. Každý pohyb pri tanci bol pre ňu bolestivý a ťažký. Z krásnej a veselej vodnej víly sa stala smutná víla. Ale pri toľkom nešťastí mala víla vlastne veľké šťastie. Pretože, ak by vodný duch zopakoval kliatbu trikrát po sebe, už nikto na celom svete by ju nemohol odkliať. Jeho čary mali trvať dovtedy, dokiaľ si ju niekto nezaľúbi z úprimného srdca.

A tak si malá víla Leonka rozpúšťala počas mesačných nocí dlhé vlasy a trpkou pri tom plakala. Už najmenej tisíckrát oľutovala svoj čin a dávno prestala dúfať, že opäť nadobudne svoju predošlú krásu. Kto by sa už len zaľúbil do smutnej nemej vodnej víly, myslela si.

No však stalo sa tak, ale to už je iná rozprávka.

Kráľovské labute

Labuť trpezlivo sedela na vajíčkach. Pevné hniezdo mala postavené veľmi starostlivo. Od brehu ho chránilo vysoké rákosie, cez ktoré sa ráno predieral

slnečný svit a svojim teplom zobúdza hniezdiacu labuť. Zlatistý jas sa odrážal od vodnej hladiny a prehrievaj jej skrehnuté telo z nočného chladu.

Mama labuť bola vysilená neustálym sedením. Chýbal jej pohyb, na ktorý bola zvyknutá. Hlad jej skrúcal žalúdok a hoci dovidela na drobné plávajúce rybky, ani na chvíľočku neopustila hniezdo. Bála sa, aby vajíčka, na ktorých sedela, nevychladli. Cítila, že dnešný deň bude niečím výnimočný a jedinečný.

Zrazu pocítila pod sebou v hniezde zvláštny pohyb. Trošku sa posunula na okraj a neveriacky pozerala na hýbajúce sa vajíčko. Zrazu škrupinka praskla, a z vnútra sa maličkým zobáčikom dralo na svet labutiatko. Ďalšie vajíčko sa pohlo a prevalilo sa na druhú stranu. Tak toto je ten zázrak prírody, o ktorom toľko tajomne hovorili staré labute. V kútiku oka sa jej zaleskli slzy radosti.

Na svet sa vyľahli tri sestričky a dvaja bračkovia. Bola to veľká rodina.

Mama labuť s láskou pozerala na svoje deti a zobákom starostlivo čistila ich jemné pierka. Vedela, že jej prvou povinnosťou je dať svojim deťom mená. No v tejto chvíli jej žiadne meno neprichádzalo na myseľ. Len tak sedela a svojím telom zohrievala tento krdeľ labutích deťúreniec.

Zrazu si spomenula ako teta Izabela, ktorá už obletela poriadny kus sveta povedala, že na pekné veci hovorili ľudia bella. Vraj preto aj ona nosí toto slovo v svojom mene.

„Áno, rozhodla som sa,“ povedala mama labuť nahlas. „Ty sa budeš volať Anabella,“ zašeptala, upierajúc svoj pohľad na roztomilé vyľahnuté labutiatko. Ako pekne to znie, pomyslela si, ako jemný pohľad tvojich očiek a nežne zobákom očistila smietku z jej maličkému chrbátiku.

Silnejšiemu z dvoch chlapcov dala meno Branko. Už od svojho narodenia vystieral maličké krídla, akoby nimi chcel každého ochraňovať.

Zo slabšieho brata sa vykľul poriadny huncút. Schovával sa za svojho brata a všetko po ňom napodobňoval. Nezbedné iskričky šibalstva v jeho očkách čakali len na to, čo nového by mohol vyparatiť.

„Filištrín,“ zašepkala, to je to správne meno pre teba synček.

Spokojná so svojou voľbou pozerala na svoje ďalšie deti. Nečakala, že vyberať mená bude taká únavná práca. Opäť zablúdila do spomienok a pripomenula si rozprávanie strýka Emanuela, ako sa na neho na Čiernom jazere rútila jachta. Len na dĺžku dvoch labutích krídiel sa stihol vyhnúť priamej zrážke. Hoci jeho život visel na vlásku, na boku lode si stihol prečítať meno Britta.

„Britta“, to je meno ako stvorené pre teba dcérenka, šepala mama labuť pozerajúce na svoju druhú dcérku. Si najrýchlejšia z mojich detí a čochvíľa ti veru nebudem stačiť, pomyslela si mama labuť.

Uprela oči na svoju tretiu dcéru. Ich pohľady sa stretli, vycítila z nich rozvahu a silu, ktorú okolo seba toto maličké stvorenie vyžarovalo.

„Na teba sa veru nehodí nič z toho, čo som mala pripravené dieťa moje,“ povedala nahlas a pokračovala: „Budeš múdra, na všetko budeš používať svoj rozum. Už teraz sa rýchlo učíš.“

Nevedela sa rozhodnúť. Žiadne meno, ktoré by sa hodilo na jej tretiu dcérku sa jej teraz nepáčiilo. Od dlhého premýšľania sa unavila a na chvíľku privrela oči. Tešila sa, ako bude svoje deti učiť, ako sa bude pýšiť ich úspechmi, ako novým perím. Každé jej dieťa bolo iné, jedno však mali spoločné. Boli hravé a fantastické. Fantastické, to je ono.

„Fantázia, tak sa bude volať moja tretia dcéra,“ radostne vykrikla.

Teraz, keď už všetky deti mali svoje mená, ľahšie sa jej zaspávalo. Bola to ťažká práca, ale bola s ňou spokojná. Všetky jej deti dostali mená a záležalo už len od nich, akú stopu zanechajú medzi veľkou labuťou rodinou na jazere.

O vodníkovi Alfonzovi

Vodný mužíček z čarovného jazera sa volal Alfonz Bonifác Vodožblnk tretí. Ale takto mu nikto nehovoril. Pre všetkých to bol iba vodník Alfonz. Pochádzal už z tretej generácie vodníkov, ktorí nosili svoje meno zaslúžene, pretože boli majstrami v svojom remesle.

Za úsvitu, keď sa vlny jazera začali zlievať do veľkých penistých vejárov, to bolo znamenie, že si vodný mužíček češe svoje dlhočizné zelené vlasy.

Ale, keď sa za daždivého dňa voda sčerila maličkými kolieskami, vtedy sa vodný mužíček usmieval popod fúzy a vymýšľal, ako oklame starú šfuku kmotričku. Každá kvapka dažďa pri dopade mala iný tvar a zahrála iný tón. Zvuk padajúceho dažďa vyčaril najúžasnejšiu vodnú dažďovú symfóniu. Rybky veselo vyskakovali nad hladinu a dažďové kvapky im čistili šupiny od vodného machu.

Vodník Alfonz mal veselú povahu a málokedy sa mračil. Ale, keď sa mu zachmúrilo vodnícke čelo a dlhočizné zelené vlasy zmenili farbu na čiernu, tak sa mu každý pratal z cesty. Aj labute radšej odplávali na druhý koniec jazera, aby sa vyhli jeho hnevu.

Ako správny vodník spravoval svoju vodnú ríšu poriadne a všetky nesváry riešil spravodlivo - po vodníkovsky. Vyprášil šupiny všetkým nezbedným rybám, keď sa nevedeli vpratať do kože. Raka Rákosníčka, ktorý prespal väčšiu časť roka pravidelne budil, aby svojimi ostrými klepetami postrihal závoje rias, pretože bránili malým rybkám v bezstarostnej hre. Aspoň raz za týždeň povyháňal lenivých kaprov z ich bahenného kúpeľa, aby si poriadne pretiahli plutvy a zaplávali si. Títo sa potom veselo po kaprovsky pretekali, kto vypustí na jeden dych viacej bubliniek. A to nie hocijakých, ale museli mať pekný guľatý tvar a nesmeli prasknúť predtým, než sa dotkli hladiny jazera. Raz za rybí rok mali svoju bublinkovú olympiádu. Vidieť statných kapríkov púšťať bubliny naplnené dúhou, ako stúpajú pospájané do krásnych tvarov, to už bola pastva pre oči. A to nie je všetko. Na hladine bublinky vybuchovali a robili vodný ohňostroj. Miznúca dúha splývala do farebných vln, z ktorých ryby závojnacky tkali látku, tenkú ako svit mesiaca na nočnej oblohe, na šaty pre vodné víly.

Vodník musel denne riešiť spory medzi žabami, pretože to boli najväčší kriklúni a chvastoši na jazere. Veru veľa ďalších dôležitých povinností ležalo na jeho pleciach. Večer sa za odmenu po celodennej práci pohojďaval na najväčšej vlne. Spokojne pritom prepletal prsty, hladil si dlhé fúzy a niekedy si aj šúchal ľavé oko, akoby mu doňho práve niečo spadlo. Ale to bol iba trik, ako maskoval svoju spokojnosť nad sebou samým.

Uprostred jazera v najväčšej hĺbke ležal veľký oválny balvan. Bol celý obrastený vodným machom a dokonale splýval s dnom. Už od nepamäti ho obyvatelia vodnej ríše volali „Kameňom splnených prianí.“

Bolo to najmilšie miesto vodníka Alfonza Vodožblnka. Rád na ňom sedával a pozoroval húfy drobných rybiek, ako šantili okolo neho. Všetky dôležité rozhodnutia si sem prišiel premyslieť. Jeho otec Alfonz Bonifác Vodožblnk druhý mu zveril najväčšie tajomstvo jazera o zázračnej sile tohto kameňa a prezradil mu čarovné zaklínadlo. Ale musel prisahať na svoj dlhý vodnícky vlas, že nikdy neprezradí zaklínadlo nikomu z ľudskej ríše.

Ludia sa po dlhé stáročia márne snažili tento kameň nájsť. Skúšali rôzne triky, ale vždy narazili na vodníka Alfonza, ktorý im v tom zabránil.

Raz, keď chceli potápači prehľadávať jazero, tak zamútil vodu, že si nedovideli ani na končeky prstov. A inokedy ich dokonca tak vystrašil, že sa už nikdy neodvážili vstúpiť do vôd jazera. Ale to už bolo veľmi dávno, čo bol narušený pokoj na jazere.

Namyslený žabiak Florián

Pokiaľ vodník Alfonz tvrdo spal, slnko vykuklo spoza obzoru. Vyslalo prvý teplý lúč, ktorý poštekľil žabiaka Floriána. Sedel na najväčšom kameni na brehu a predvádzal svoje spevácke umenie. Jeho hlas sa niesol ďaleko po vlnách jazera. Každé ráno vypil pohár vody s nasekanými vodnými riasami na jeho posilnenie. Tešil sa z obdivných pohľadov ostatných žabiakov a vyskakoval od radosti, keď ho chválili žabie kamarátky.

Keď žabiak Florián zistil, že pre svoj spev získal takýto obdiv, tak iba vyspevoval a pomaly zabúdal, že hlavnou povinnosťou každej žaby na svete je skákať. V svojej márnivosti nevidel, ako ubúda jeho priateľov - skokanov. Veru ich nebavilo len vysedávať a počúvať dookola Floriánove árie, z ktorých im išli uši prasknúť. A pretože už vôbec neskákal, stal sa z Floriána veľmi tučný žabiak.

A práve na tohto žabiaka si bocian čiernokrídlo už dlho brúsil zobák. Mal by radšej tučného žabiaka na večeru, ako počúvať donekonečna jeho kvákanie. Už viackrát sa pokúšal žabiaka chytiť, no vždy márne. Úlovok mu ušiel doslova o bocianie pierko. To ho vždy tak nahnevalo, že mu to pokazilo náladu na celý deň. Tuho premýšľal, ako žabiaka chytiť.

Hútal, až sa mu spotili pierka na hlave a konečne ho napadla spásna myšlienka.

„Veď každý ma už z diaľky zbadá, pretože mám biele perie. Čo keby som si ho zmenil na zelené. Hlúpe žaby si budú myslieť, že som jednou z nich,“ zašomral si bocian čiernokrídlo popod zobák. A hneď sa aj rozhodol konať. Rýchlymi krokmi sa vybral navštíviť raka Rákosníčka, ktorý bol široko-ďaleko známy svojím krajčírskym umením.

„Potrebujem zelené šaty,“ hovorí bocian rakovi, ktorého tak prekvapil, až mu od údivu klepli naprázdno silné klepetá.

„A načo sú tebe zelené šaty? Veď máš šaty z krásneho peria, veru tak,“ odpovedal mu rak. „Ešte nikdy som nepočul, aby mal bocian zelené šaty,“ čudoval sa.

„Nestaraj sa a uši mi zelené šaty, nebudeš škodovať,“ odbil ho bocian a položil pred raka veľký mešec vodných dukátov. A pretože rak mal dukáty nadovšetko rád, zelené šaty bocianovi prisľúbil.

„Do budúceho splnu mesiaca budú hotové,“ povedal a rýchlo schoval mešec s peniazmi, aby si to bocian Florián náhodou nerozmyslel.

Keď nastal spln mesiaca bocian čiernokrídlo si pyšne vykročoval k rakovi po nové šaty. Ten ho už čakal a s pýchou ukazoval svoje dielo. Šaty boli ušité z najzelenších listov papradiny. Keď si ich bocian obliekol a pozrel sa na svoj obraz vo vodnom zrkadle, sám neveril vlastným očiam. Uvidel iba zelenú príšeru s červeným zobákom.

No nevadí, že vyzerám ako strašidlo, hlavne, že sa mi podarí chytiť tú kvákajúcu potvoru. Tak teraz mi už neujdeš, tešil sa bocian, ticho vykračujúc k miestu, odkiaľ sa ozývali hlasné zvuky Floriánovho koncertu. Slinky sa mu už zbíhali a nevedel sa dočkať dobrého jedla. Prikrádal sa k žabiakovi maskovaný vysokou trávou a uprostred jeho speváckej árie sa nečakane postavil priamo pred neho. Žabiakovi od preľaknutia zabehol tón v hrdle a od strachu vyskočil tak vysoko, že preskočil bociana v zelenom hábyte. Ten než sa spamätal bol žabiak preč a bocianovi aj tento raz klepol zobák naprázdno. Nepomohli mu ani zelené šaty.

Ale aj pre žabiaka Floriána to bolo ponaučenie. Jeho spevácke árie sa už ozývali iba vtedy, keď kvapky dažďa bubnovali na vodnú hladinu a uspávali vodných obyvateľov k nočnému spánku.

Perla šťastia

Malá vodná víla Leonka sedela uprostred jazera na veľkom liste lekna a veľmi sa trápila. Horké slzy jej stekali po smutnej tváričke, ktorú osvetľoval iba svit mesiaca. Ubolené nohy si chladila v studenej vode a trpkou ľutovala svoje nepekné správanie voči Veľkému vodnému duchovi Albertovi. Vlnky jej omývali členky nôh a chladili jej žiaľ nielen na tele, ale aj na duši.

„Ako môžem napraviť svoj zlý skutok?“ pýtala sa vody okolo seba už najmenej tisíckrát.

„Nemôžeš, nemôžeš,“ odpovedali jej vodné vlnky a slová sa odrážali od nich ako ozvena do diaľky.

„To už nikdy nebudem môcť spievať veselé pesničky a tancovať v krásnych šatách tak, aby sa aj rybky dali so mnou do tanca?“

„Nevieme, nevieme,“ znovu jej odpovedali vlnky na jazere. A takto sa to stále opakovalo.

Ďaleko od jazera po kamenitej ceste kráčal námorník. Hoci bol mladý, preplavil sa už cez veľa morí sveta, videl ďaleké krajiny a veci, o ktorých mnohí ani len nechyrovali. A tam v diaľke sa dopočul od starej šamanky o „Perle šťastia“. Ten kto ju vlastní je najšťastnejší človek pod slnkom. Dozvedel sa tiež, že perla je ukrytá

v tajnej skrýši pri čarovnom jazere, kde ju strážia škriatkovia Buburkovia. Odovzdala im ju do úschovy Víla všetkých vodných víl po svojej svadbe s Lesným duchom, pretože ona už svoje šťastie našla.

„No so škriatkami je neradno si začínať,“ odrádzala ho od jeho úmyslu stará šamanka.

Ale námorník nedal na jej reči a vybral sa na cestu. Putoval cez vysoké hory, aj nekonečné púšte. Raz tam bola taká tuhá zima, že mu zamrzol už dych pri ústach, a inde boli zase také horúčavy, že od únavy a smädu nevládal ani vstať.

Až raz stretol staručkého muža a od neho sa dozvedel správnu cestu.

„Konečne. Čarovné jazero,“ vykrikol od radosti, keď si ovlažil ruky a tvár v jeho vode. „Tak som ťa predsa našiel,“ tešil sa námorník a premýšľal, kde má začať „Perlu šťastia“ hľadať. Unavený si sadol na kameň pri brehu a uprel oči na pokojnú vodnú hladinu. Súmrak už začal pomaly na ňu rozkladať svoje šaty utkané z najtmavšej tmy.

„Čo ma klame zrak?“ povedal nahlas námorník.

Uprostred jazera zbadal malú vílu Leonku, ako tam sedí na lekne a roní slzy, rozpletajúc si dlhé ryšavé vlasy. Každá slza, ktorá jej vypadla z oka sa ihneď premenila na perlu a tíško skĺzla do vôd jazera.

Námorník bol dobrý plavec a rozhodol sa zistiť, čo sú to za čary. Skočil do vody a plával k leknínovému listu s vílou. Ale tá, keď zbadala cudzieho človeka veľmi sa zľakla, trikrát zatlieskala a zmizla. Márne sa rozhliadal okolo seba, ale už nikoho nevidel. Doplával späť k brehu a vysilený si sadol na zem.

„Či sa mi to iba zdalo?“ pýtal sa sám seba.

Druhý večer už iba čakal na chvíľu, kedy mesiac ukázal svoju tvár a ožiaril celé jazero. No nikoho nevidel a bol z toho veľmi smutný. Obraz uplakanej víly Leonky mu zasiahol srdce a z celej duše sa do nej zamiloval. Celý mesiac chodil k jazeru a čakal, že ju opäť uvidí. Teraz chcel pre ňu nájsť „Perlu šťastia“, aby na jej tvár vrátil úsmev a smiech, ale víla sa už na jazere neobjavila. Iba z diaľky, z hĺbky jazera ho pozorovala a počúvala, ako sa každého obyvateľa jazera na ňu vypytoval. Jej smutné srdce utopené v žiali, ktoré už toľko rokov nepoznalo radosť, začalo rýchlejšie tícť, vždy ako námorníka uvidela.

A ten sa už pevne rozhodol. „Perlu šťastia“ musí stoj čo stoj nájsť pre smutnú vílu Leonku.

Prehľadal okraj lesíka a narazil na chatrč zlej čarodejnice Aleny.

„Nevieš kde bývajú škriatkovia Buburkovia?“

„A načo ich hľadáš?“ zaskočila ho otázkou striga.

„A čo teba do toho?“ odpovedal jej námorník.

„Môžem ti pomôcť ich nájsť,“ úskočne ho vlákala do svojej chatrče.

„Najprv sa občerstvi čajom z lesných plodov,“ ponúkala mu čarodejný lektvar.

Námorník bol už unavený a nenechal sa dlho ponúkať. Napil sa a v tom okamihu zaspal.

„Tak a mám Ťa,“ chechtala sa striga Alena pod rapavým nosom a šedivé vlasy sa jej skrúcali ako hady, keď zbadajú svoju obeť. „Urobím si z teba sluhu,“ tešila sa, že už nebude musieť sama pracovať.

Námorník sa ráno zobudil a v hlave mu zvonili všetky zvony sveta.

Zrazu sa otvorili dvere chatrče a v nich sa objavila bosorkina hlava.

„Á, mladý pán sa už vyspal,“ zaškrečala zachrípnutým hlasom. „Tak čo tu vylihuješ, pakuj sa do roboty!“

„Do akej roboty ma to ženieš ty jedna striga,“ skríkol námorník. Opiť ma čarovným lektvarom sa ti zachcelo. No to si natrafila na nesprávneho človeka. Na mne si už mnohí vylámali zuby. Schytil ju za vychudnuté plece a zavrel do komory. A potom sa vybral hľadať lesných škriatkov Buburkov.

Čím hlbšie vchádzal do lesa, tým bol les hustejší a zrazu zistil, že nevie ako sa z neho dostať von. Na mori to bolo jednoduché, riadil sa kompasom, alebo hviezdami, ale tu v hustom lese nebolo na hviezdy vidieť a kompas so sebou nemal. Sadol si pod vysoký dub a tvrdo zaspal.

Lesné kvietky zvončeky už dávno vyzvonili škriatkom, že v ich lese sa potuluje námorník hľadájúci „Perlu šťastia“.

Ako sa začalo rozvidnievať námorník otvoril oči a čo nevidí. Pred ním stoja škriatkovia zoradení pekne v rade od najväčšieho po najmenšieho. Vôbec neboli takí strašní, ako ich opísala stará šamanka.

Najstarší z nich sa mu privravel: „Čo tu pohľadávaš? Nevieš, že si už na území škriatkov Buburkov?“

Námorník sa rozpačito pozerá okolo seba a po pravde povie: „Prepáčte mi milí škriatkovia Buburkovia, že som narušil váš pokoj, ale hľadám „Perlu šťastia“. Najprv som ju chcel pre seba, ale teraz ju chcem nájsť pre smutnú vílu Leonku.“

Škriatkovia sa úprimne potešili. Tiež im bolo po dlhé roky malej víly ľúto, ale oni jej pomôcť nemohli.

„Nepotrebuješ žiadnu „Perlu šťastia“ námorník,“ povedal najstarší zo škriatkov.

„Ako to?“ opýtal sa s údivom.

„Víla Leonka našla svoje šťastie v tebe, lebo si prelomil kliatbu Veľkého vodného ducha Alberta, keď si si ju zamiloval z celého srdca,“ pokračoval škriatok.

A ako zázrakom sa rozostúpila v hustom lese cestička priamo k jazeru. A tam na vlnách jazera tancovala svoj najúchvatnejší tanec víla Leonka, ľahučko ako pierko sa vznášala, radostne sa usmievala, a oči jej žiarili šťastím ako najkrajšie perly na svete.